

Afsluttende Bemærkninger

til ovenstaaende Indlæg af Etatsraad Rasmussen.

Af **E. Holm.**

Da jeg antager, at Historisk Tidsskrifts Læsere ere grundig trøtte af at høre tale om Frederik IV's Landmilits og Stavnsbaandets Indførelse, skal jeg vel vogte mig for at skrive en ny længere Artikel om denne Sag. Jeg ser oven i Kjøbet ej heller nogen Grund til at gjøre det, da Etatsraad Rasmussen, saa vidt jeg kan skjønne, ikke i sit sidste Indlæg har fremført et eneste nyt Datum imod den Opfattelse, jeg har gjort gjældende. Nogle faa Bemærkninger ville derfor være mig tilstrækkelige.

Med Hensyn til det ene Hovedpunkt i Bondestandens Stilling, Spørgsmaalet om Herremændenes Udskrivningsret, hvorpaa der i den nyere Tid er blevet lagt saa stor Vægt, er min ærede Modstander nu kommen mig saa meget imøde, som jeg vel kan forlange. Han indrømmer, at Herremændenes Ret til at vælge Soldater ikke havde stor Betydning som en Følge af Sessionernes Kassationsret, og at disse havde Magt til at fremtvinge, at de Rekrutter bleve stillede, som de vilde have. (Se ovenfor S. 160.)

Derimod er vor Uenighed om, hvorvidt Frederik har indført Stavnsbaandet eller ikke, som det synes ulægelig. Det Haab, jeg havde havt om at kunne overbevise Etatsraad Rasmussen, er slaaet komplet fejl. Idet jeg ved hans nye Indlæg nødes til at komme tilbage dertil, skal jeg begynde med at fastslaa følgende, der formentlig fremgaar klart af Debatten.

Det staar fast, at der — bortset fra det i 1702 hævede Vornedskab — ikke førend Forordningen af 4. Febr. 1733 er udstedt nogen Forordning eller Kundgjørelse, som ligefrem taler om Bøndernes Pligt til at blive et vist Antal Aar ved Fødestavnen, og der findes lige saa lidt noget Kongebud under Frederik IV, der giver Herremændene Ret til at forbyde Bønder paa deres Gods at flytte, naar de opsagde deres Tjeneste i rette Tid og paa lovlig Maade. (Se Etatsraad R.'s egne Ord S. 167.) Tvert imod har man en Række Udtalelser af Mænd i forskellige Stillinger, der klart og skarpt gaa ud paa, at det var en grov Krænkelser af den lovlige Orden, naar Herremændene nægtede eller havde nægtet Bønderne i slige Tilfælde at flytte, med andre Ord, naar de faktisk bandt dem til Stavnen. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse, at min ærede Modstander indrømmer, at disse Ytringer pege i den Retning, jeg har paastaet, og at de for saa vidt tale for mig; men han mener dog at kunne sætte sig ud over dem, idet han siger (S. 174), „at han ikke kan tillægge slige Meningsytringer afgjørende Betydning, fordi de ikke ere baserede paa en grundig Behandling af de foreliggende Spørgsmaal“. Jeg tilstaar, dette forbavser mig. Lad os se, hvem er det, der har fremsat disse Udtalelser, — vel at mærke de eneste samtidige Vidnesbyrd, vi have —, og hvor fremsættes de? Det er Amtmænd og Krigskommissærer, altsaa de Mænd, som netop i største Detalj havde med Landmilitsen at gjøre og bedre end nogen anden — ogsaa langt bedre end min ærede Modstander — kjendte Meningen af de forskellige Lovbestemmelser og Kundgjørelser, som stode i Forbindelse dermed, og det er Kristian VI's Konselj, af hvis Medlemmer Ivar Rosenkrantz og Ludvig Plessen en Række Aar netop i Landmilitsens Tid havde været Stiftamtmand (og Amtmænd) i Viborg og Aarhus Stifter. Det er fremdeles ikke løst eller i Forbigaaende, at de lade deres Opfattelse komme frem, det er i Erklæringer, de afgive som Embedsmænd, netop fordi de saa eller havde set Herremændene krænke den lovlige Orden. Skulle saadanne Erklæringer kun have Vægt, naar de ere ledsagede af en udførlig juridisk Udvikling? Det er en Mening, jeg antager, min ærede Modstander

bliver ene om at have. Jeg kan ikke andet end særlig nævne, at den ene af de Mænd, som afgav Erklæringen i Konseljet, nemlig Ivar Rosenkrantz, stod i Spidsen for det danske Kancelli og altsaa nærmest var, hvad en Justitsminister er i vore Dage. Tror Etatsraad Rasmussen virkelig, at man kan afvise en saadan Mands Erklæring om, hvad der var gjældende Ret i et overordentlig vigtigt Forhold, som en løs Privatmening! Foruden at hans og de andre Embedsmænds Udtalelser dreje sig om Forholdene i Frederik IV's Tid, viser Konseljets Erklæring af 26. August 1732 tillige, hvorledes Forordningen af 5. Marts 1731 maa forstaas. Naar det i denne Betænkning hedder, „at Herremændene i Landmilitsens Tid ikke havde mere Ret til at holde en Karl mod sin Vilje paa Godset, end de nu have“, skulde man synes, at det er et uigjendriveligt Vidnesbyrd om, at de ikke havde den Ret i 1732, og at altsaa Forordningen af 5. Marts 1731 ikke kan have givet dem denne Ret, men at det, denne Forordning (ligesom den af 19. Februar 1701) vilde forhindre, var, at Bønderkarlene trode, at de, naar det behagede dem, kunde opsigte deres Tjeneste og flytte fra et Gods til et andet; de maatte kun gjøre det ved de lovlige Skiftetider, og de skulde have Pas og Skudsmaal. Imidlertid, end ikke her maa Konseljets Ord efter Etatsraad Rasmussens Mening have nogen Vægt (Side 168). Det er kun en Meningsytring om Forstaaelsen af et Lovsted, som man glat væk kan sætte sig ud over. Med andre Ord, Konseljet har ikke vidst, hvad der var Tanken med den Forordning, det selv havde været Fader til! Og saadanne Undermaalere have Ivar Rosenkrantz og Brødrene Plessen været!

Jeg for min Del tilstaar, at naar jeg har slige Vidnesbyrd fra de mest kompetente Sider for mig, finder jeg det en paafaldende Dristighed hos min ærede Modstander, naar han i skarp Modsetning til dem fastholder, hvad han tror at kunne faa ud ved Fortolkningen af forskjellige Lovbestemmelser, som vitterlig maa have været forbavsende hullede og utydelige, naar de skulle give Støtte for Læren om Stavnsbaandets lovlige Existens. Saaledes som Etatsraad Rasmussen i sin første Artikel imod mig fortolkede Forordningen af 19. Februar 1701, fik han, saa vidt man

kunde se, ganske vist paa en ret sindrig Maade et Stavnsbaand ud af den, men uheldigvis var det kun ved en Sammenblanding af Ordene „Soldat og Rytter“, der betegnede hvervede Soldater, med de udskrevne Landmilitssoldater. Nu ser jeg, at han vil have Bestemmelsen om Soldat og Rytter forklaret paa en anden Maade. Men idet han dog fastholder sin Paastand om, at denne Forordning indeholder et Paabud om et Stavnsbaand, bliver det en nødvendig Slutning deraf, at Forordningen har indført et Stavnsbaand for alle Mandspersoner efter den første Altergang hele Livet igjennem. Andet kan man efter hans Fortolkning af den ikke faa ud af den. Han har ganske vist gjort et Forsøg paa at væge sig imod, at man trækker denne for ham ubehagelige Konsekvens, idet han uden videre opstiller den Sætning, at Stavnsbaandet, som Forordningen indførte, bortfaldt for udtjente Soldater. Men hvoraf véd han det? Det er et komplet Postulat. Forordningen har ikke et Ord derom, den taler ikke om andre aftakkede Soldater end de hvervede (se min Artikel i 5. Bind S. 610).

Ligesom jeg saaledes maa fastholde Umuligheden af at fortolke Forordningen af 19. Februar 1701 paa den af min ærede Modstander anførte Maade, saaledes maa jeg stadig finde det naturligt at opfatte Forordningen af 30. Decbr. 1702 § 21 som pegende paa Flytningsfriheden. Det er ikke nojagtigt, hvad han siger S. 169, at denne § er aldeles tilsvarende til den af 4. Febr. 1733 § 23; det er saaledes værd at lægge Mærke til, at man i den sidstnævnte § ikke finder de Ord, med hvilke den anden ender: „Og skulde nogen hindre de fri Karle at flytte i anden Mands Tjeneste, naar de, som meldt er, deres Tjeneste lovlige opsagt have, da skal de anses efter næst forbemeldte Lovens 9. Art. pag. 554.“ Efter Stavnsbaandets Indførelse 1733 passede et saadant Sted unægtelig slet ikke mere.

Naar Etatsraad R. netop i Forbindelse hermed stærkt fremhæver (S. 170) det utænkelige i en Orduing, hvorefter Mandskabet skulde kunne unddrage sig Værnepligten ved at flytte ind paa et andet Jordegods, da træffer det sig saa uheldigt for ham, at han atter her har klare Vidnesbyrd imod sig. Jeg

har, hvad der maa være undgaaet hans Opmærksomhed, i min Afhandling om Frederik IV's Landmilits o. s. v. (Hist. Tidsskr. V. 4. S. 603) fremhævet Udtalelser af Krigskommissærer, der vise, at netop slige — og det aldeles lovlige — Flytninger fandt Sted, og at de lagde Udskrivningen store Hindringer i Vejen.

Ikke mindre har Etatsraaden Uret, naar han vil frakjende det Vidnesbyrd om Flytningsfriheden Vægt, som jeg har anført i min Replik (S. 613) ved at nævne en Kontrakt mellem Grev C. D. Reventlow og hans unge Godsmandskab, hvorefter de forpligtede sig til at blive paa Godset, imedens han hvervede Soldater til at træde i Stedet for de Rekruter, der skulde stilles fra Godset. Der er ikke, som min ærede Modstander fremstiller det, Tale om nogle enkelte Karle, der fik Stedfortrædere ved de hvervede Soldater, og som Grev Reventlow derfor lod forpligte sig til at blive paa Godset, da de ellers ved at sættes i Klasse med udtjente Karle kunde flytte, hvorhen de vilde. Det er det unge Mandskab paa Godset i Almindelighed, han af Godsejerhensyn har villet holde tilbage, idet han, benyttende sig af Uviljen imod Krigstjenesten, har tilbudt det, at de skulde slippe for at komme til Session derved, at han hvervede et vist Antal. Man har da, mener jeg, god Ret til at spørge, hvorfor han skulde have indladt sig paa en saadan Kontrakt, hvis der var et Stavnsbaand.

Ved Siden af, hvad Etatsraad R. har ment at kunne faa ud ad Lovfortolkningens Vej, har han atter lagt megen Vægt paa den af Stampe allerede fremsatte Sætning, at naar Godsejerne havde den Pligt at stille Rekruter, maatte de ogsaa have Ret til at holde disse paa Godset for at kunne opfylde deres Pligt. Ligesom det nu i Almindelighed er klart, hvad jeg allerede tidligere har fremsat, at en saadan Fornufts slutning ingen Vægt har, naar der er positive Vidnesbyrd om, at Regeringen ikke viste Herremændene dette Hensyn, saaledes har jeg nævnt, at Herremændene i Norge havde den samme Pligt, uagtet der vitterlig intet Stavnsbaand var der oppe. Idet Etatsraad R. bestemt benægter dette, har han paastaaet (S. 162), at jeg havde Uret i at sige, at den norske Landmilitsforordning af 28. Febr. 1705 § 24 *mutatis mutandis* ordret svarer til For-

ordningen for den danske Landmilits af 30. Decbr. 1702 § 1. Jeg nødes til som Svar derpaa at aftrykke de tvende Paragrafer, skjønt de desto værre ere temmelig lange.

Forordn. af 30. Decbr. 1702 § 1.

Saasom paa mange Steder Proprietarierne ej have givet Amtmændene tilkjende, før Sessionen er holdet, hvad Karle de til Bøndergaardes Fæste behøve, at andre i deres Sted efter Forordningen af den 27. Decbr. 1701 igjen til Exercice kunde præsenteres, den største Del af Kapitainerne ej heller haver givet Proprietarierne tilkjende, førend Sessionen holdes, hvilke Karle de formente at være udygtige og burde kasseres, at de kunde være betænkt paa andre i deres Sted at forskaffe og for Sessionen at lade præsentere: Saa ville Vi hermed allernaadigst have anordnet og befale, at saavel Vores Grever og Friherrer, som andre Proprietarier skal tiltænkte være, naar nogen enrolleret Karl til Bondegaards Fæste behøves, det for Amtmanden og Kapitainen, enhver i sin Distrikt strax at tilkjendegive, og da *ad interim* en anden dygtig Karl i dens Sted, som til Fæste forlanges, at præsentere. Saa skal og Obersterne hermed allernaadigst være anbefalet at tilholde Kapitainerne at tilkjendegive vedkommende Grever, Friherrer, Amtmænd og Proprietarier, samt Lægdsmand for Strøgodsset, hvilke Karle de formene at være udygtige, enten formedelst Sygdom, Skade, Alderdom eller i andre Maader, paa det af de dyg-

Forordn. af 28. Febr. 1705 § 24.

Kapitainerne skal altid, førend Sessionen begynder, angive dem, som kunde eragtes at være udygtige og burde kasseres, paa det naar Sessionen holdes der kunde tænkes paa, andre i deres Sted at forskaffes og for Sessionen at præsenteres, og ville Vi hermed allernaadigst have anordnet og befale, at saavel Vores Grever og Friherrer som andre Proprietarier eller Selvejere over deres Gaarde skal tiltænkte være, naar nogen enrolleret Karl til Bondegaards Bøxel (o: Fæste) behøves, det for Amtmanden og Kapitainen, enhver i sin Distrikt strax at tilkjendegive, og da *ad interim* en anden dygtig Karl i dens Sted, som til Bøxel forlanges, at præsentere. Saa skal og Obersterne hermed allernaadigst være anbefalet at tilholde Kapitainerne at tilkjendegive vedkommende Ejermand over Godset, Amtmand, Foged, Sorenskriver og Lægdsmand, hvilke Karle de formene at være udygtige, enten formedelst Sygdom, Skade, Alderdom eller i andre Maader, paa det af de dygtigste

tigste Karle i Stedet kan komme og til næstholdende Session til Enrollering og de Deputerede i Sessionen deres Approbation werde præsenteret. Kapitainerne skal ellers, enhver for sit Kompagni, indgive til Obersterne 6 Uger, for Sessionen holdes, en rigtig Liste ved Nummer paa begge Slags Angivelser og Forandringer og enhver Oberst derefter for sit Regiment deraf en rigtig Extrakt under sin Haand til Landkommissarien at indgive, paa det at han kan vide 4 Uger, førend Sessionen holdes, hvad Forandringer der kan være, at han desbedre kan vide ved Plakater i hver Stift at regulere Tiden og hvor mange Dage Sessionen paa hver Sted behøver, at Officererne og Landmanden ej skal werde opholdet, men strax expederes

Karle i Stedet kan komme og til næstholdende Session til Enrollering og de Deputerede i Sessionen deres Approbation werde præsenteret. Kapitainerne skal ellers, enhver for sit Kompagni, indgive til Obersterne 6 Uger, for Sessionen holdes, en rigtig Liste ved Nummer paa begge Slags Angivelser og Forandringer, og enhver Oberst derefter for sit Regiment deraf en rigtig Extrakt under sin Haand til Krigskommissæren indsende, paa det at han kan vide 4 Uger, førend Sessionen holdes, hvad Forandringer der kan være, at han desbedre kan vide ved Plakater i hver Stift at regulere Tiden, og hvor mange Dage Sessionen paa hver Sted behøver, at Officererne og Landmanden ej skal werde opholdet, men strax expederes.

Jeg vil herefter overlade Læseren at dømme om Etatsraad Rasmussens Paastand, at disse Paragrafer ingenlunde „*mutatis mutandis*“ svare til hinanden. Der er, som enhver ser, ingen anden Forskjel, end at nogle Udtryk nødvendigvis maatte blive noget forskjellige som en Følge af, at medens Selvejerne vare forsvindende i Danmark, udgjorde de i Norge et meget stort Tal, saa at mangfoldige Lægder bestod af dem, et Forhold, der selvfølgelig i adskillige Enkeltheder fremkaldte Forskjel ved Ordningen af de tvende Landmilitser og ogsaa gjorde en Forordning som den af 19. Februar 1701 mindre nødvendig der end i Danmark. I begge Paragrafferne stilles, som det fremdeles vil ses, Godsejerne aldeles ens. Men hvad kan da være mere forbavsende, end at min ærede Modstander paastaar, at „medens Forordningen af 1702 forudsætter, at det er Godsejerne, der skulle være betænkte paa at skaffe Soldater i Stedet for Folk, der ej vare tjenstdygtige, nævner Forordningen af 1705 § 24 aldeles ikke Godsejerne i dette

Forhold“. De to aftrykte Paragraffer nævne udtrykkelig ganske paa samme Maade Godsejerne som dem, der foruden Embedsmænd og Lægds mænd skulde have Underretning om, hvilke Karle der vare tjenstdygtige, for at der i disses Sted kunde blive stillet nye Rekrutter. Ligger der ikke deri en klar Andydning af, at det var en Forpligtelse for Godsejerne i Norge som i Danmark at skaffe saadanne tilveje?

Medens min ærede Modstander — og det altsaa sikkert med Urette — benægter de norske Godsejeres Forpligtelse til at stille Soldater, indrømmer han, at det paahvilede Lægderne i Norge, og han mener, at det var Brugerne eller Beboerne af disse, der maatte levere Soldaterne (S. 163). Sæt nu, at han havde Ret heri ogsaa for Lejlændingernes (Fæstebøndernes) Vedkommende paa de private Godser, hvordan bliver saa Forholdet? Vi faa da f. Ex. under den store nordiske Krig, da hver Fuldgård udgjorde et Lægd, de faa Opsiddere, der havde en saadan Gaard som Eje eller i Fæste, gjorde ansvarlige for, at der blev stillet en Soldat for Lægdet. Men hvilken Magt havde de, hvis de selv f. Ex. vare ældre Mænd uden voxne Sønner, til at sikre sig, at en Tjenestekarl i Lægdet kunde stilles som Soldat? Stavnsbaand var der ikke, og naar nu de, der vare i den værnepligtige Alder, flyttede bort til Lægder, hvor de ikke vare udsatte for Udskrivning, blev Stillingen for Fuldgårdens Ejere eller Brugere netop den, som Etatsraad R. mener, er utænkkelig i Danmark. Naar han finder det utroligt, at Proprietærerne i dette sidste Land kunde have Forpligtelse til at stille Soldater uden at have et Stavnsbaand til Hjælp, hvorledes kan han da finde det mindre utroligt, hvad han selv siger, var Tilfældet, at nemlig Lægdernes Beboere eller Brugere havde samme Pligt. Alle vegne, hvor et Lægd ved Fortidens Hærordninger blev gjort ansvarligt for at stille en Rekrut, er den Vanskelighed kommet frem, som man efter Stampes lidet heldige Exempel har ment, gjorde Antagelsen af et Stavnsbaand i Danmark nødvendig allerede under Frederik IV. Hvorfor, fristes man til at spørge, har det da ikke ogsaa — bortset fra Vornedskabets Omraade — existeret under Kristian V i den Tid, denne lod Proprietærerne være ansvarlige for, at

der blev skaffet Landsoldater? Det hele Forhold danner et Sidestykke til, at Herremændene baade i Danmark og i Norge maatte betale Skatter for de øde Bøndergaarde, uagtet de i de vornedfri Dele af Staten ingen Magt havde til at faa disse Gaarde besatte. Naturligvis virkede Følelsen af Vanskeligheden ved Udskrivningen under Kristian VI med til, at Regeringen indførte Stavnsbaandet, og i Norge fremkaldte den senere Tvangsforholdsregler, der vare af beslægtet Natur, men paa Grund af Proprietærgodsets ringe Udbredelse dog havde en ulige mildere Karakter. Under Frederik IV derimod viste Virkningerne af det slette Lægdssystem i den Henseende sig endnu kun som grove Misbrug. At det allerede dengang havde havt Stavnsbaandets lovlige Indførelse som Konsekvens, har min ærede Modstander ligesaa lidt kunnet bevise ved sit sidste Indlæg, som det er lykkedes ham eller nogen anden tidligere.
